

S. Kuk ja Kas.

Noor hireke vällus emma käest lubba, esimene korda ka küllasse-miäna.

Emma ütles: „Minne siis peale, agga maha hõisti ette, et monni furri loom sulle äkkilist otsa ei te.“

Noor hireke lubbas, — läks.

Kuuni pärast tulli joostes tagasi, ütles: „Oh emma, mis immelikko ašjo sain minna selle lühhikesse aia sees nähha! Läksin ühhe rehhe künki alla, olli üks inneto hirmus loom seal wanfri reddeli peal, punnane müts peas, terrawad kaanufsed jallas, lõi tibodega fotto, töstis nenda waljuste healt, et minna wärrisesin kui hawalehhete, panin sealt joofksma.

Sain teise küllalisse aida ette, seal olli pawa paistel üks immelik fenna lomoke pitkali maas, nenda waggad silmad, nenda pehmed käppad, ni illus sille sabba; aias cünaast taggomiste jalge peale, hakkas ešimeste käppadega omma habbet sillitsema. Kül minna olleksin hea melega temma

hõlma läinud, mõtlesin, lähhen enne emma käest lubba küssima.“

Wanna hiir ehmatas ni fangeste, et silmad kirjuks läksid, ütles: „Oh, minno kallis poioke, hea et sa tullid minno nouu enne tulama. Kas tead ka, et se loom, mis sinna üsna muido kartsid, ei te meile ilmaski waewa, et temmal tül walli heal on hüüdma. Se on jo hea küllamehhe kükkenne.“

Agga se teine loom, kel need pehmed käppad ellid, miska ta omma habbet sillitses, se on jo furja waimo tiggedust täis meie waeste lomokesete wästo. Kui saab, siis nelab. Se on jo pahha kas! Selle eest pead ja cünaast hoidma, kui ellawa tulle eest.

Reik salalikko karda sa,
kel libbe feel, ja furri meel.
Kül mõnnel mehhel walli heal,
ja aitab siiski armoga.
